מוספתה פ"ג ה"בן,
 מוספתה דידים רפ"ג ע"ש מוספתה דידים רפ"ג ע"ש
 מולין קו:], ג) [נדרים ל: וש"נן,
 מנחות לו. ערובין לה:,
 חגיגה ג. ד. יבמות קג. [כל

העניון, ו) ויבמות הח.ן, ו) ושמות

העניןן, 10 [יפנות קח.], 1) [שמות חויבה אין בשם כנון, עו (ועי חוסי חגיגה ג. ד"ה מפעמים וחוסי יכמות קג. ד"ה פלט וחוסי בכורות ו: ד"ה רוטבן, ו) וע"ש ביבמות דף קג ע"א דרש"י אול ביבמות דף קג ע"א דרש"י אול

לשיטתו ל"ק,

לעזי רש"י

ברדו"ן. חלק הבשרני של

הורוע. אשקנצ"א [אישקצ"א]. קב (של נכה-רגל).

רבינו גרשום

[עד העציל. היינו מרפיקו]: זכר לדבר. שנמשל בשר חמור לבשר

אדם (לפיכך אומדין בבשר חמור): כמה האפשר. לשער במים ובאומד משערינן: וביד עד העציל. למימרא משער דעיק קרי העציל. למימרא העד העציל קרי

ר: עד הפרק. (עד מקום) שכלה

פיסת יד: בנדרים הלד אחר לשוז

פיסת יד: בנדרים הלך אחר לשון בני אדם. ועד העציל קורין בני אדם יד: זו קיבורית. שקורין שוריץ אלמא דעד החם קרוי יד לשון בני אדם. ועד העציל קורין יד היינו למעלה מקיבורת. "חועד יינויל בלעיזן: רגלים פרם לבעלי יינויל בלעיזן: רגלים פרם לבעלי כלומר שמי שיש לו רגלים יעד בלומר שמי שיש לו רגלים ידה של ורגלים לדגל פרט למי שיש לו רגלים של

לרגל פרט למי שיש לו רגל של

לרגל פרט למי שיש לו רגל של ען היינו קבין שחוקק כעין קב ומניח שחוק בו ואמאי פטור הא עדיין נשאר לו רגל עד הארכובה(ג) דעד התם קרי [אינשי] רגל: [מן הארכובה הליצתה כשרת. אלמא דעד הליצתה כשרת. אלמא דעד

חייצתה כשרה. אלמא דעד הארכובה איקרי גל מן התורה):
מעל רגלו, שלמעלה מרגלו יכולה לחלוץ: [איםתוודא. שקורין קאבילא): עד ארעא נחית. ואין בו פיסוק עד סוף העקב: ושוק בו פיסוק עד סוף העקב: ושוק

מעל דמעל. שוק הוא עצם המגיע עד הארכובה: [זה חומר בנדרים מבערכין. שבערכין אם אמר ערך

יורשין. שהערך הוא קצוב בתורה]: אומד של נזיקין.

ן שאומדים כמה רוצה אדם ליון יותר בעבד שיש לו שתי ידים יותר מעבד שאין לו אלא אחת כמו

שאומדים בנזיקין]. כדאמרינן גבי

נזקין נזק כיצד קיטע את ידו

פה: התם. בנזיקין: **גברא זי**י

שקטועה ידו הילכך שיימינן ליה

. [בגברא] זילא ששמין אותו בעבד

קטוע שכיון שקטוע הוא מזולזל

קטוע שכון שקטוע ווא מווירא הוא ופוחתין דמיו: הכא. באומר דמיידי [עלי]: **גברא שביחא הוא.** אדם שלם הוא אם ישומו אותו

[עכשיו] כמה הוא שוה שלם

כמה הוא שוה קטוע יעלו דמיו הרבה עכשיו כשעדיין הוא שלם הרבה עכשיו כשעדיין הוא שלם אבל אם ישומו אותו כאדם קטוע שהוא מזולזל כמה שהוא שוה

עכשיו וכמה שהוא שוה קודם לכן יפחתו דמיו של זה יותר ממה

שישומו אותו בעצמו שהוא שלם

שישומו אותו בעצמו שהוא שלם ונמצא הקדש מפסיד: אלא אמר אביי אומדין, אותו כאיש שלם כמה אדם רוצה כו': עושה מלאכה בידו אחת מאי ניהו

אילימא דאידך [ידו] פסוקה.

קטועה היינו (הרן) אמריי ברישא קטועה היינו (הרן) אמריי ברישא אומד של נזיקין: [אלא אידך] ידו מוכתבת לרבו ראשון. שמשמכרו רבו ראשון שייר לעצמו ידו אחת

שיעשה מלאכת רבו בה ועבד

שלם הוא: ואמדוהו אומד של

. ים אותו כאילו הוא עבד נמכר

עלי לא אמר כלום: יתנו

קיביל"א. קרסול.

בלע"ז בגובה

ד א מיי׳ פ״ב מהל׳ ערכין ה א נויי פל נוסל עופן ה'מ: מיי שם הלכה ה': ג מיי פ"ו מהלי ברכות הל"ד

וע"ם בכ"מ טוש"ע או"ח סי

וע"ש בכ"מ סומ"ע מויים סיי קסב פעיף א: ז ד מיי פ"ד מהלי מפילין הל"ב טוש"ע או"ח סיי כו סעי א: ה מיי פ"ב מהלי זבונה הלכה ב' מיי פ"ב מהלי יבוס וחלילה ב' מיי מ"ד מהלי יבוס וחלילה הלט"ז טוש"ע אה"ע סימן קסט סער לה: י ז מיי פ"ב מהלי ערכין הלכה ג:

תורה אור השלם

ו. וַתַּעְגְּבָה עַל פָּלַגְשִׁיהֶם אֲשֶׁר בְּשַׂר חֲמוֹרִים בְּשָׂרָם וְזִרְמַת בשר נומורים בשן היו מו מי סוסים ורמותם: יחזקאל כג כ ולוברון בין עיניר למען תחייה תורת יי בפיר כי ביר חוקה תורת יי ממצרים:

שמות יג ט 3. וְנְגְּשָׁה יְבַמְתּוֹ אַלְיוֹ לְעֵינֵי הַזְּקְנִים וְחָלְצָה נְעָלוֹ מֵעל רְגְּלוֹ וְיָרְקָה בְּפְנִיוֹ וְעָנְתָה וְאָמְרָה בְּבָה יְעָשָׁה לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא בְּבָה יַעְשָׁה לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא בנה את בית אחיו: דברים כה ט

הגהות הב"ח (מ) גם' הכא ודאי הא אמדוהו:

גליון הש"ם

מתני' זה חומר. עי' זכחים דף לד ע"ב תוס' ד"ה אלא:

מוסף רש"י

י קיבורית. אבר אמלעי שבזרוע ובלע"ז רכדי"ן (ערובין צה:). רגלים. שלש רגליס תחוג (יבמות רגלים. שנש לגלים ממוג (יבוחת קג). פרט לבעלי קבין. כשחתכו לגליהם נתנו קב קטן בסוף שוקו ונותנין בו מוכין וסומך סוף שוקו עליו (חגיגה ג.) שפטורין מן הראיה, אלמא שוק לאו רגל הוא (יבמות שם). מעל רגלו. משמע (יבחוח שם). מעד רגדו. משמע מדבר שהוא על רגלו, מדלא כמיב וחללה נעלו מרגלו (שם). ש"מ. ממחני" דקא מכשר מן הארכובה ולמטה, האי איסתוירא. קביל״ל המפסקת בין שוק לרגל, עד ארעא נחית. ולון עוד פרק לחר למטה הימנה בעקב (שם). כל דבהדי כרעא. השוה ועומד למול כף הרגל, לאו מעל הוא וככרעא

שינויי נוסחאות

לו רוחבי מהו ישיבתי מהו עביו מהו היקיפי מהו (ש"ח). ב במוספתא ידו לתוכה, ג] שאומדין בשר גידין ועצמות ימודו (ש"מ), ד] קבין דאורייתא פרט לבעלי קבין כנדריס (ש"מ), ד] רגלו ותניא חללה (ש"מ), ון פוס כיל וכמה הוא שוה כנק (ש"מ), ז] הול אלא למל (ש"מ וכ"ה בהגהות ר"י פיק), ל] וכיני. ס"ל ואת"ל שבח ביני וביני אמר (ש"מ), ע] שנחמך רגלו ונשמייר (ש"מ), י] ואמר אח"כ למנית (ש"ח), יון לחתת אחד בתי (ש"ח), ילון מי בעי תו (ש"ח), ילון בעי מו (ש"ח), ילון ניצמות כשנתן [תיכת מתור נתחק] (ש"ח), יגן שתתתלח ידן (מוך ממיס (ש"ח), ידן (מוך ממיס (ש"ח), ידן (״ח היינו דמשערים כשיח) היינו דמשערים באילו היינו דמשערים עון באילן יותר וכו' (צ"ק), עון כה היכי דקל (ש"ח), עון רגל מן הארכובה כו' (ש"מ), יו] חללה למי שנחתך רגלו ונשתייר (ש"מ),

ושוקל כשר חמור גידים ועצמות ונותן לתוכה עד שתתמלא. וחימה לר' אלחנן כיון דשקל כבר בשר חמור כנגד משקל ידו אמאי נותן עוד בשר חמור בחבית והיה נראה לו דה"פ דשוקל

> החבית ואח"כ שוקל כנגד ידו ואני מנאתי בשם ר"י דוקא נקט שוקל מעיקרא ואח"כ מכנים אבל מכנים מעיקרא לא לפי שהמים נבלעים בבשר ומכבידים אוחו ייחר מדאי מיד האדם שחי נושא עלמו וחיים קליל ממיחם ודוחק הוא לומר ששוקלין בשר חמור כנגד היד ידו אם הוא נחתך ששוקל יותר משהיה מחובר לגוף לגמרי: רגלים פרש לבעלי קבין. הקשה רבינו אלחנן היכי משמע מהכא דרגל קרי עד האיסתוירא ודילמא היינו טעמא שאינו יכול לישען עליו ואפי׳ קרית נמי רגל עד הארכובה וכי שון קא ממעטינן נמי בחגיגה פ"ק (דף ג. ושם) חיגר וסומא מפני שאינו יכול לילך ולישען בלי מקל וחירן דהתם בחגיגה איכא שני דרשות מרגלים דחדא דריש חיגר וסומא מטעם שאינן יכולין לילך ולישען בלא שום דבר אע"פ שיש להם רגל ובחדא דריש רגלים פרט לבעלי קבין מטעם שאין לו רגל ש) שון: חלצה. הרגל יו שנחתכה

לר"י דהכי פי׳ אמר לו אביי מי דמי התם גברא זילא הוא גבי נוקין שהרי

בשר גידין יבו חמור כשנתן בשר לתוך המים עד שתתמלא יגו ונותן קודם לתוך המים הבשר עד שתתמלא ונשתייר מעט מן הארכובה ולמטה חלינתה כשירה ל' רש"י. ולא נהירא שהרי ביבמות (דף קג. ושם) אמר דאפי׳ חללה למי י) שנהפכה רגלו חלילתה

פסולה לכך לריך לפרש דמיירי הכא מקשרי הרצועות של המנעל שאם קשרן מהארכובה ולמטה כשרה דהוי שפיר וחלנה נעלו מעל רגלו אבל אם קשרן למעלה חלילתו פסולה דאין זה מעל רגלו: התם גברא זילא הוא. פירש"י שכבר נקטעה ידו ואפי׳ תחילת דמיושאומדין יחושו [עתה כמה היה יפה] קודם לכן אין שמין אלא בזול שהרי רואין אותו מזולול וקשה לר"י על פירוש זה מאי שנא ים מנודר הא רחמנא אמר ^{כא} בנודר (שמות כה) ונתן פדיון נפשו שיש לו ליתן כל דמיו ה"נ גבי נזיקין שאמר הכתוב לשום כל דמיו משלם ועוד קשה מאי היא דאמר לקמן ואידך פסיקא היינו הך פי׳ ששמין יד העבד כמי שאין לו אלא יד אחת והאחרת נפסקת היינו הך דאומד של נזיקין אדרבה לאו היינו של נזיקין דהא מיקין שיימינן פחות מכדי שויו כין של חיים שהרי כשנקטעה ידו הוא נמאם אבל הכא גבי עבד אע"ג דידו אחת נפסקה מ"מ אמלאכת ידו אחת אנו שמין משלם וגברא שביח הוא ונראה

רקבי. עלי מהו מי הוי משמע שרביט רוחב דוגמתי או הוי משמע שרביט ארוך כמדת רחבי: היקיפי מהו. מי יהיב שרביט נכפף

וארוך כמדת היקפו או דילמא שרביט עב כהקיפו בעי למיתב. מיקו: אציל. מרפק: עד הארכובה. ומכאן ולמעלה לא הוי רגל אלא ירך: עד הפרק. מקום חיבור הכף והזרוע. אלמא יד לא הוי אלא היקיפו מהו ישיבתו מהו עוביו מהו היקיפו מהו "תיקו: משקל ידי עלי וכו': ת"ר משקל ידי ומשקל רגלי עלי רבי יהודה עד הפרק דהא יד כתיב בקרא י: לשון בני אדם. קרוי יד עד האניל: קיבורם. ברדו"ן אומר מביא חבית וממלא מים ומכנים כן ביד הזרוע רחוק מן האניל מעט: רגלים. עד האציל וברגל עד הארכובה ושוקל שלש רגלים בשנה יו: פרט לבעלי קבין. בשר חמור גידים ועצמות ונותן לתוכה עד מי שנחתך רגלו בפרק ראשון סמוך לשוקו וחוקק קב מקבל כתיתין ונותן שתתמלא ואע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר ואשר בשר חמורים בשרם א"ל ר' יוםי היאך אפשר לכוין בשר כנגד בשר גידים כנגד גידים עצמות כנגד עצמות א"ל בר' יהודה אומרין א"ל ר' יוסי עד שאומרין פ ימודו את היד ור' יהודה כמה דאפשר עבדינן ביד עד האציל ורמינהו סגקידוש ידים ורגלים במקדש עד הפרק דאורייתא עד הפרק בנדרים יחלך אחר לשון בני אדם ודאורייתא עד הפרק והא גבי תפילין דכתיב ידך יותנא דבי מנשה יידך זו קיבורית דאורייתא קיבורית כולה בנדרים הלך אחר לשון בני אדם וקידוש ידים ורגלים במקדש הילכתא גמירי לה ברגל עד הארכובה ורמינהו יורגלים יפרט לבעלי קבין זו בנדרים הלך אחר לשון בני אדם ודאורייתא פרט לבעלי קבין והא גבי חליצה דכתיב ירגלו פו ותנא ייחלצה מן הארכובה ולממה חליצתה כשרה שאני התם דאמר קרא מעל רגלו אי הכי למעלה מהארכובה נמי מעל ולא מעל

שוקו לחוכה וקורין אשקנל"א שפטור מן הראיה דאין לו רגל. אלמא לא מיקרי רגל אלא עד פרק א' שקורין קביל"ה: חנצה. למי שנחתך ש רגל ונשתייר בו קלת מן הארכובה ולמטה חלינתה כשירה. אלמא עד הארכובה הוי רגל וליחייב בראיה: מעל רגלו. משמע מה שעל רגלו דהיינו שוק עד הארכובה: ש"מ. מדלא חשיב שוק עד הארכובה מעל דמעל: האי איספוירא. קביל"א עד ארעא נחית שאין בה אלא פרק עליון המחברה עם השוק אבל למטה אין בה פרק אלא מעלם כף הרגל הוא דאי ס"ד למטה נמי פסיק הוה ליה איסתוירא כו': בותבר' זה חומר בנדרים מבערכין. דאילו אמר

בערכין ערך ידי עלי ערך רגלי עלי לא אמר כלום אלא א״כ אמר בדבר שהנשמה תלויה בה: גבו' אומד של נוקין. כמו שאומדין אדם שקיטע לו חבירו ידו שמין אותו כעבד הנמכר בשוק כמה היה יפה קודם לכן וכמה הוא יפה עכשיו: הפס גברא זילא הוא. שכבר נקטעה ידו ואפי׳ תחילת דמיו שאומדין עתה כמה היה יפה קודם לכן אין נישומין אלא בזול שהרי רואין אוחו מזולזל: הכא

גברה שביהה הוה. ששתי ידיו שלימות ולריך לשום כמה הוא יפה עכשיו שיקדיש דמיו וכמה הוא יפה אם יחתכו ידיו: ידו אחת מאי ניהו ואידך פסיקא. כלומר למה הוא עושה

מלאכה בידו אחת שהאחרת קטועה היינו אומד של נזקין: ידו מוכסבם לרבו ראשון. שלא יעשה בה

מלאכה לרבו שני דהשתא שיימינן כגברא שביחא: אמדוהו אומד של נוקין. שחבל בו חבירו ואמדוהו כמה היה יפה וכמה הוא יפה: ואמר יו דמי עלי. ולא אמר

ערכי עלי יאן מיבעי תו למישיימיה או לא: אומדנא דבי עשרה. שהאומר דמי עלי נישום בעשרה כדתנן פ"ק

דסנהדרין (דף ב.) הקרקעות תשעה וכהן ואדם כיולא בהן ואומד של מקין בשלשה כדתנן גזילות וחבלות בשלשה:

כשנקטעה ידו הוא נמאס יותר משהיה לו יד ונקשר ולפיכך יש לו לשום לפי הזלוול אבל הכא גבי נודר גברא שביח הוא שהרי שתי ידיו שלימות הילכך שמין אותו פחות משוייו ושמין אומו כמו שהיתה ידו מוכתב כגו למלכות (אחר): או דילמא שאני אומד דבי עשרה. כדתניא בפ״ק דסנהדרין (דף טו. ושם) הקרקעות כוימו וכהן וחדם כיולא בהן משום דעשרה כהנים כתיבי בפרשה כדפירש"י והקשה רבינו אלחנן אמאי אין לריך יותר מעשרה והא בית דין שקול הוא וכל מלחא דתלויה בסברא לריך הכרע והכי נמי קרי ליה בית דין ואין ב"ד שקול מוסיפין עליהן עוד אחד ויהא י"א שבכל בתי דינין של ממון ודיני נפשות אמר אין ב"ד שקול מוסיפין עליהן עוד אחד בפ"ק דסנהדרין (דף ב:) [וע"ע חוס' מגילה כ"ג: ד"ה עשרה]:

דמעל אמר רב פפא ש"מ האי איסתוירא עד

ארעא נחית דאי סלקא דעתך מיפסק פסיק

הוה ליה איסתוירא מעל ושקא מעל דמעל

רב אשי אמר אפילו תימא מיפסק פסיק כל דבהדי כרעא ככרעא דמי: כותני' ידמי ידי

עלי שמין אותו כמה הוא שוה ביד יו ובלא

יד ° זה חומר בנדרים מבערכין: גמ' היכי

שיימינן ליה אמר רבא אומדין אותו אומד

של נזקין א"ל אביי מי דמי התם גברא זילא

הוא הכא גברא שביח הוא זו אמר אביי

אומדין כמה אדם רוצה ליתן בעבד העושה

מלאכה בידו אחת לעושה בשתי ידיו ידו אחת

מאי ניהו ואידך פסיקא היינו הך אלא ידו

מוכתבת לרבו ראשון בעי רבא אמדוהו אומד של נזקין ואמר דמי עלי מהו מי אמר הא

אמדוהו חדא זימנא או דילמא שאני אומדנא

דבי עשרה מאומדנא דבי תלתא אם תמצא

לומר שאני אומדנא דבי עשרה מאומדנא

דבי תלתא אמר דמי עלי ואמדוהו וחזר ואמר

דמי עלי מהו הכא ודאי 🕪 אמדוהו בי עשרה

או דילמא שבח ביני וביני יו אמר דמי עלי ולא

אמדוהו וחזר ואמר דמי עלי מהו הכא ודאי

למלטורון הרגה הפערית, שם שם, או התבייה יון פאורוק הרגה הפערית, שם שם מונגורות הרגה הפערית שם שם מונגורות הרגה הפערית שם שם מונגורות הרגה הפערית שם שוה קודס לכן (ש"מ), ישן פאורוק השם שוה קודס לכן (ש"מ), ישן פאורוק השם שוה קודס לכן (ש"מ), ישן פאורוק הישן פאורוק הישן פאורוק הישן פאורוק הישן אינו צריך: שאני אומרגא דבי עשרה. דבערכין צריך עשרה בינ אדם לאמור דעשרה כו מונגר, לאן י"ג: בסופר, או: בטוגח, לאן י"ג: בסופר, או: בטוגח, לאן י"ג: בסופר, או: בטוגח, לאן י"ג: בסופר, או: בשנה עשרה, ביני. [שוב] שמנאמד בראשונה וצריך לשומו עוד: "ביני מניי. "ביני מניי. [שוב] שמנאמד בראשונה וצריך לשומו עוד: "ביני מניי. [שוב] שמנאמד בראשונה וצריך שמומו של מניי. "ביני מניי. "ביני. [שר מני. "ביני. "ביני. [שר מני. "ביני. [שר מני. "ביני. "ביני. [שר מני. "ביני. "ביני. [שר מני. "ביני. [שר מני. "ביני. [שר מני. "ביני. [שר מני. "ביני. "ביני. [שר מני. "ביני. [שר מני. "ביני. "ביני. [שר מני. "ביני. "

א) נראה דצ"ל והא דבהידוש ידים ורגלים הוא עד הפרה הילכתא וכו". בו נראה דצריר לצייו בנדרים הלך אחר לשוו בני אדם ועד התם הרי אינשי רגל.

קידוש ידים ורגלים [במקדש] עד הפרק. מכאן קשה לפיי הר"ר אפרים בפרק כל הבשר (חולין קו:) לחולין עד הפרק זהו מקום חיבור אצבעות לפיסת היד לתרומה עד הפרק זהו מקום חיבור היד והקנה לקידוש ידים ורגלים עד הפרק זהו מקום חיבור הקנה והזרוע א"כ מאי פריך הכא דא ודא אחת היא, אבל לפי' רש"י ניחא לחולין עד הפרק זהו קשר אמצעי של האצבעות לתרומה עד הפרק זהינו מקום חיבור אצבעות [לפיסת היד] לקידוש ידים ורגלים עד הפרק היינו חיבור היד לקנה והשתא פריך שפיר הכא. תוס׳: אומד של בקום הוברו אצבפות (צפיטור היו לקידוש ידים ורגבי ער הופין אינה ורצבו היו לקבו הוטות פרין שפיד הנהף היינו טעמא נזקין, גליון, תימה דמשמע הכא דבהקרש שמין היד אגב הגוף כמו בנזיקין, וקשה דהא דשמין בנויקין היד אגב הגוף היינו טעמא משום דכתיב בנזיקין ובער בשדה אחר מלמר ששמין בית סאה באותה שדה |נרצאיתא בב"ק נח ע"בן, וכריש פרק שור שננת ורף מז ע"א) מדמי להו להדדי קיטע יד עבדו של חבירו ומזיק שדה (עבדו) [חברו], דקאמר התם אמר רבה אין שמין לפרה בפני עצמה ולולד בפני עצמו אלא שמין לולד אגב הפרה וכו" וכן אתה מוצא בקוטע יד עבדו של חברו וכן אתה מוצא במזיק שדה של חבירו, ובבבא

יך ב--ני ממציע בכי השואל (דף צט ע"ב) משמע דגבי הקדש אין דין שומת בית סאה באותה שדה, דקאמר התם אמר שמואל האי מאן דגול חביצא 3) וכוי, מתקוף לה רב ביבי בר אביי להריוט וכוי, אמר רב הונא בריה דרב יהושע שמין בית סאה באותה שדה תנן, אלמא דבהקדש לא שייך דין שומת בית סאה באותה שדה ולהכי משלם חמשין, ונראה לי דודאי דבר הצריך שומא מדמינן הקדש להדריוט אבל דבר שאין צריך שומא אינו אלא יפוי כח של הקדש דמצרכינן ליה לשלם דמים יפים ובהריוט מקילינן בתשלומין ומייתי סעד לדבר אבי רבו שאין נדין שומא אינו אינו פריום לרוקות ומבולים, ידי לשכם ובים יפים ובוחיום מקירים בושטונים ובייתו של ה משומת בית סמה אע"פ שאינו דומה לו. הרא"ש ז"ל: תום" ד"ה ושוק"ל בו" יותר מדאי. גליון, ואע"פ שבשר שנחתך מבעלי חיים הן יותר כבר ממשקל ידו המחוברת לגופו בתר דעת (הנותן) התנדרן אולינון וכוונתו לפי מה שיכול לשקול את ידו ואי אפשר לשוקלה בענין אחר. הרא"ש ז"ל: ד"ה התם גברא כו' רוא"ן אותו מוולול. וקשה דא"כ הורעת כח נזיקין דאינו משלם לו כל דמיו, ועוד קשה וכרי, הרא"ש ז"ל בליון: